

Nu 7

Vlees 13

Bron 27

Wind 31

Reis 45

Kaf 77

Straks 91

Verantwoording 95

Nu

ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα

Het duurde even voor hij begreep dat de vage gaslucht die op windstille winterse dagen in zijn kamer hing veroorzaakt werd door de vermoeidheid van zijn historische kachels. Gelukkig tochtte het in zijn monumentale pand zo hevig dat er maar een zucht hoefde te staan of de versleten linnen gordijnen begonnen te wapperen. Windstille dagen waren zeldzaam in zijn landstreek. Maar hoe het straks verder moest wanneer gastoevoer taboe zou worden verklaard was ongewis. Mismoedig zeeg hij soms neer naast de matte kachelruitjes om over zijn slinkende toekomst na te denken en de betekenis van duurzaamheid daarin. Veelal trok hij vervolgens zijn oeroude runderlederen jas aan en liep hij het dorp uit. Tot de schemering wandelde hij dan prevelend langs te goed onderhouden bosranden en subtiel vervallen boerenschuren.

Nu ik mijn lichaam –
 maar nu is een vlinder van glas
 mijn een voorname pretentie
 het lichaam een molshoop die spreekt
 en ik is geen ander

dan moeizaam in zandwoestijnen aan zee
 met fijn geweven polymeren netten
 uit mist geogst water
 waarmee men vaalblauwe groenten drinkt –

nu dus dit lijf mij –
 maar wie is de bron van dit zien in de vochtige avond?
 wat geeft mijn strot recht van spreken?
 is verval geen herschikking van krachten?
 blaft daar geen vos daar ja onder de oeroudste varens?

Ik begin niet opnieuw.
Ik begin nee ook nu niet
 aan lijmende webben van wangsljm dat vliegende
 sterfdieren vangt in de tochtige jichtige avond

want ik wandel langs greppels
 zo breed als mijn schouders
 zo diep als ontzetting om lente
 die fluitende broedparen wenkt

zo moe en zonder kieuwen.

Nu jij mijn namen –
 maar jij is een scheve instantie
 het nu was een ijsvogelvlucht
 het mijn lijkt een dijn in vermomming
 de naam een kantine voor kille geleedpotigen

die spraakloos treurige taken verdelen
 omdat wie niet meedoet –
die raadloos hun liefsten verlinken
 omdat wie niet meedoet zou heulen –

nu mij jouw noemen –
 verbloem jij het graf in mijn bekken?
 vergeet jij stuifmeel dat adem verstikt in een wreedste grasmaand?
 denk jij dat ik niet hoor hoe jij hoest inhoudt
 en zie hoe des bodembedekkers bladglans zandgrond verheelt?

Jij moet mij niet mailen of appen maar slaan
 met verstomming en handen
 die op roestige kachels verbranden
 die bloedige eerbied betrachten

voor zeulende moeders van wespen in spochtige kelders.

Nu mij haar lippen –
 maar mij is geen bloeimaand meer
 haar is een zandrug
 lippen de dorpels die articulatie doen stokken
 nu is de laatste worp van een hijgende werper

die haakt naar het lied van de lijster
 dat 's morgens mijn kloten verhit
 dat 's avonds van lachende wonden scheurt hechtende pleisters
 dat 's middags ontbreekt –

nu haar mijn lippen –
 ik open de doos van mijn liefde en haal er een ding uit
 een ding vol van raadloze dingheid
 op omweg naar bijna geruisloos suizen van stilte

want stilte verwijst naar de vlucht van nog drachtige
 vogels in haast ja haast leeg
 gewaaide gaarden.

Ik vlocht je dit nest tussen knoesten.
Mijn vroegere stem biedt nog fijnstof thermiek
 dat het wervelen moge in maanlicht en geur van frambozen.

Kus mij dus razend en ver
 waar mijn worp is geland.

Nu mij het niets –
 maar niets is hier najlend iets
 mij lust geen ooft meer dat geurt
 en gist op een tafel van kershout
 en nu was een heimwee naar het
 dat zich telkens onttrok

aan mijn vingertoppen van snaareelt
aan mijn waarde toekennende stemband
aan de lik van mijn keurende tong
 met zijn liefde voor volle fermenten –

nu het mij niets –
 maar ik ga niet opnieuw mij vergooien
 aan mistige zinsbouw en landbouw
 aan het oogsten van klankfruit
 aan koperen destillatie van luttele mispels.

Ik trek mij terug in achttiende-eeuwse doorschoten
 edities van obscure antieke leerdichten
 over visteelt speltziektes en entkunst.

Ja nu mij dit heden ontvalt
 daal ik af in uw vriesdroge bedding
 vol knisperend blad

waar gelaten een pad overwintert.

Vlees

δύτω κατὰ γᾶς
καὶ πτανὸς ὄφις
δαίμων ὕλας
νεφέλα ψυχᾶς

Het langdurig afscheid in de vertrekhal verliep opgewekt en desastreus.

Ga maar naar je werelddeel.
Blijkbaar ben je niet te houden.
In het Oosten zei je? Dat was wat ik verstond.

Men zegt dat werelddelen veel bieden aan kennis
en indrukken en onverhoopte emolumenten
en planten met absurde voortplantingstechnieken
en aan lichaamsdelen in alle mogelijke standen

‘maar hoed je voor slangen en padden’.

Men zegt ook dat er stammen talen spreken
die niemand vernam
waarvoor geen tekens toereikend zijn
daar men alles verzwijgt wat men kan

‘maar hoed je voor padden en spinnen’.

Dat achten zij doeltreffend en gepast.
Zo is hun cultuur nu eenmaal: fijnzinnig en discreet.
Men zegt ook: gewild mysterieus.
Concreet en haptisch is daarentegen hun wijze van groeten en roven

‘maar hoed je voor spinnen en vuur’.